

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **P. R.**
narozen X, státní příslušník Ruské federace
bytem X
zastoupen JUDr. et Mgr. Uljanou Bondarevskou Kurivčakovou,
advokátkou, sídlem Pařížská 127/20, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2022, č. j. OAM-629/ZA-ZA11-D07-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany

1. Dne 23. 6. 2022 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že v Rusku byl pronásledován pro své politické přesvědčení. Od roku 2014 se účastnil různých demonstrací. Je zdravý. O mezinárodní ochranu dosud nikde nežádal. Je vdovec, v Rusku má syna (ročník 2000). Ze svých úspor si vyřídil italské vízum a odletěl do Evropy v březnu 2022. Přes Milán pokračoval do České republiky.
2. Při pohovoru dne 28. 6. 2022 žalobce uvedl, že italské vízum si zařídil proto, že ostatní konzuláty kvůli válce nefungovaly. V Itálii neplánoval zůstat. Jen tam strávil noc na letišti. V Itálii neměl žádný problém. Do ČR přicestoval proto, že tu má kamaráda, kterého už dříve navštívil. Také trochu rozumí česky. K dotazu, proč by případně nemohl odcestovat do Itálie, žalobce odpověděl, že v Itálii nikoho nezná a nemá tam žádné kontakty. V ČR má kamaráda, který je českým občanem a poskytne mu ubytování. Jiné důvody nemá.
3. Žalovaný z Vízového informačního systému zjistil, že žalobce je držitelem víza vydaného Italskou republikou na dobu od 16. 3. 2022 do 27. 9. 2022.
4. Dne 29. 6. 2022 žalovaný požádal italské orgány o převzetí žalobce s odkazem na čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“).
5. Dne 7. 7. 2022 italské orgány s odkazem na čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III žádosti žalovaného vyhověly.
6. Žalovaný opatřil do správního spisu informace svého Odboru azylové a migrační politiky k fungování azylového systému v Itálii ze dne 11. 7. 2022 a oběžník italské jednotky dublinského systému z ledna 2019 k novému italskému zákonu z roku 2018.
7. Dne 24. 8. 2022 se po seznámení s podklady k věci vyjádřil žalobce. Zopakoval, že opustil Rusko z politických důvodů. Má za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“). K vyjádření přiložil zprávy Amnesty International k situaci v Rusku. V případě návratu do Ruska by mu hrozila vážná újma na zdraví. Navrhl, aby žalovaný vyhověl jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
8. Dne 30. 8. 2022 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž prohlásil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o jejím udělení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a současně konstatoval, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 nařízení Dublin III Italská republika.
9. V odůvodnění konstatoval, že žalobce je držitelem krátkodobého víza vydaného Italskou republikou s možností více vstupů, maximální délkou pobytu 90 dní a platností ode dne 27. 3. 2022 do 27. 9. 2022. Proto je podle čl. 12 nařízení Dublin III k vyřízení jeho žádosti

příslušná Italská republika, která uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný na základě informace OAMP ze dne 11. 7. 2022 dospěl k závěru, že ve vztahu k žalobci neexistují v Itálii žádné systémové nedostatky v oblasti přijímání žadatelů, které by představovaly riziko porušení jeho základních práv. Žalobce ostatně nic takového netvrdil. Pouhá preference České republiky žalobcem není dostačující k tomu, aby byla k posouzení žádosti příslušná Česká republika. Dále žalovaný podotkl, že dle čl. 17 nařízení Dublin III se může členský stát rozhodnout, že žádost posoudí, i když není podle kritérií dle nařízení příslušný. K tomu nicméně žalovaný podotkl, že žalobce není zranitelnou osobou, nemá žádné zdravotní omezení, na území ČR nemá žádné příbuzné ani jiné blízké osoby, ani zde dlouhodobě nepobýval. Není tedy důvod k aplikaci tohoto ustanovení.

Shrnutí žaloby

10. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
11. Žalovanému vytýká, že se v napadeném rozhodnutí nezabýval přiměřeností dopadů do soukromého života žalobce v rozsahu odpovídajícím okolnostem věci. V tomto ohledu žalovaný nevyvinul dostatečné úsilí.
12. Dále uvádí, že by velmi rád zůstal v České republice, kterou na rozdíl od Ruské federace považuje za vyspělý demokratický stát. V ČR má kamaráda, který mu poskytl ubytování.
13. Vadou napadeného rozhodnutí je skutečnost, že nebyly dostatečně zhodnoceny důvody, pro které požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce opustil vlast z politických důvodů. Nesouhlasí s režimem Putina. V zemi původu ztratil práci. Protestoval proti ruské invazi na Ukrajinu, protože se mu přiči jakákoliv válka a navíc má ve Lvovské oblasti příbuzné. Lidé mu v Rusku vyhrožovali.
14. Dále žalovanému vytýká nedostatečnost úvah ohledně vyloučení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, a zdůraznil, že v případech hodných zvláštního zřetele, jakým je též jeho případ, je správní orgán povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl toto diskreční oprávnění nevyužít. V opačném případě trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítl s odkazem na žalobci udělené italské vízum, že bylo nutné aplikovat čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III. Citované nařízení je bezprostředně závazné. K námitce nedostatečného zhodnocení dopadů do soukromého života žalobce, žalovaný podotkl, že v řízení žádné vazby žalobce na území ČR nevyšly najevo. K námitce nedostatečně zhodnocených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany žalovaný upozornil, že napadené rozhodnutí řeší pouze příslušnost k projednání žádosti, nejde o její meritorní posouzení. K námitce ohledně čl. 17 nařízení žalovaný uvedl, že toto ustanovení poskytuje možnost jinak nepříslušného členského státu posoudit žádost o mezinárodní ochranu. Důvody, pro které toto ustanovení neaplikoval, popsal žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
17. Žaloba není důvodná.
18. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
19. Podle § 10a odst. 1 písm. b) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
20. Tímto předpisem EU je právě nařízení Dublin III. Podle jeho čl. 12 odst. 2 platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
21. Ve věci nebylo mezi stranami sporu a ostatně vyplývá to z obsahu správního spisu, že žalobce byl po celou dobu správního řízení držitelem platného víza vydaného Italskou republikou. Vízum nebylo uděleno jménem jiného členského státu ve smyslu citovaného ustanovení.
22. Italská republika tak je příslušná (čl. 12 odst. 2 a čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III) k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, jak správně dovodil žalovaný. Žalobce toto posouzení ostatně v žalobě ani nezpochybňuje.
23. Žalobce nicméně namítal, že jde o případ zvláštního zřetele a žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč si žalovaný nepřisvojil příslušnost k rozhodnutí na základě čl. 17 nařízení Dublin III.
24. Podle čl. 17 odst. 1 věty první citovaného nařízení platí, že odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
25. Z žalobcem odkazovaného rozsudku NSS č. j. 2 Azs 222/2016-24 vyplývá, že pokud z okolností plyne, že jde o případ hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit. K požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí v tomto ohledu uvedl: *„Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.“* Pokud by tedy z okolností nevyplývalo, že jde

o případ zvláštního zřetele, není povinností správního orgánu vůbec svoji úvahu o (ne)použití čl. 17 nařízení Dublin III v odůvodnění předeštit.

26. Žalobce v žalobě tvrdí, že v jeho situaci o případ zvláštního zřetele jde, aniž by však vysvětlil, proč tomu tak je. Nanejvýš poukázal na jeho tvrzené problémy v Rusku, což ale nijak nesouvisí s tím, zda jeho žádost o mezinárodní ochranu bude posuzovat Česká republika či Itálie. Žalovaný tak ani nebyl povinen v odůvodnění napadeného rozhodnutí své úvahy ohledně použití čl. 17 nařízení vysvětlovat. Přesto se žalovaný nad rámec svých zákonných povinností otázkou aplikace čl. 17 nařízení v napadeném rozhodnutí zabýval a vysvětlil, proč tohoto diskrečního ustanovení nevyužil (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). S těmito důvody žalovaného žalobce v žalobě nijak konkrétně nepolemizuje a soud toto vysvětlení považuje za logické a přesvědčivé. Námitka není důvodná.
27. Totéž lze uvést ve vztahu k obecně formulované námitce zásahu do soukromého života žalobce. Žalobce žalovanému nekonkrétně vytýká, že se nezabýval přiměřeností dopadů do jeho soukromého života, sám ale ve správním (ani soudním) řízení žádné relevantní okolnosti, které by pro tento závěr mohly svědčit, neuvedl a nedoložil a ani nenamítal, že by převzetí příslušnosti Italskou republikou mohlo nepřiměřeně zasáhnout do jeho soukromého či rodinného života. Za této situace se žalovaný nemusel nijak touto otázkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže zaobírat. Pro úplnost lze podotknout, že žalobce toliko uvedl, že má na území ČR jednoho kamaráda, který mu zde poskytl ubytování. Tím jeho vazby na území ČR v zásadě končí. Nemá zde žádné příbuzné či blízké osoby, není nijak zranitelnou osobou, nemá zdravotní omezení. Žalobce v žalobě tyto okolnosti nijak nezpochybňuje a ani nyní nepřináší žádné relevantní indicie, které by snad mohly svědčit ve prospěch závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska soukromého a rodinného života žalobce.
28. Soud sice lidsky chápe, že žalobce preferuje posouzení jeho žádosti v zemi, kde má dle svých slov alespoň jednoho známého, oproti zemi, kde nikoho nezná. Právní úprava je ale nastavená jasně a žalovaný postupoval správně. Výklad zastávaný žalobcem by vedl k tomu, že by si žadatelé o mezinárodní ochranu tímto způsobem mohli fakticky vybírat členský stát, který bude o jejich žádosti rozhodovat, což jde zcela proti cílům dublinského systému (viz žalobcem odkazovaný rozsudek NSS č. j. 2 Azs 222/2016-24, odst. 29).
29. Pokud jde o námitku nedostatečného zhodnocení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, tak v tom má sice žalobce pravdu, neboť tím, zda existují tyto důvody, se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval vůbec, takto ale postupoval v souladu s § 10a odst. 2 zákona o azylu, podle kterého se u nepřipustných žádostí neposuzuje, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Těmito důvody se budou zabývat italské orgány, které akceptovaly svoji příslušnost dle nařízení Dublin III k posouzení podané žádosti. Proto se ani zdejší soud nezabýval důvody, na základě kterých žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany.

Závěr a náklady řízení

30. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Protože soud rozhodl ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek rovnou o samotné žalobě, nerozhodoval již za této situace o návrhu žalobce na

přiznání odkladného účinku žalobě (srov. např. usnesení NSS ze dne 22. 4. 2020, č. j. 3 Ads 62/2020-24, odst. 7).

31. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. října 2022

Karel Ulík, v. r.
samosoudce